

Un dolç somni

Un relat de: [Egundoko](#)

Va apagar el llum de l'habitació. Havia tingut un dia molt cansat... Per sort l'examen li havia anat bé i ara podia descansar tranquil. Al cap de no res ja estava dormint profundament.

De sobte es trobà en un prat. Feia molt de sol i la temperatura era ideal, i una càlida brisa el feia sentir-se en un profund benestar. Allà també hi havia els seus millors amics, als quals estimava molt perquè li havien donat suport en els moments més tristos. Ells eren els qui l'omplien de joia, i tenir-los amb ell en aquest somni el feia sentir-se l'ésser més feliç del món. Van passar molta estona rient i explicant-se coses, cantant algunes cançons que a tots agradaven molt, i menjant fruites dolces que brotaven a l'instant d'un arbre amb aparença de mil·lenari que tenien ben a prop. Semblava que el temps s'hagués aturat, el sol seguia sempre en la mateixa posició i el seu sentiment de felicitat no declinava en cap moment.

Va fer un badall, estava cansat. Amb el badall va tancar els ulls, va pensar que el somni ja s'havia acabat i tocava despertar per tornar a l'escola, on explicaria tot content el meravellós somni que havia tingut.

Obrí els ulls disposat a saltar del llit amb l'energia que era freqüent en ell i anar a esmorzar, però resultà que encara era al prat, al costat de l'arbre mil·lenari, però ja no hi havia ningú. Tots els seus amics havien marxat, i ara estava sol. Va donar la volta a l'arbre per comprovar la seva soledat, i es va adonar que el somni s'estava fent realment llarg, més del normal. Va decidir que tocava despertar-se, i així ho volia fer, però no es despertava. La soledat i el no poder fer res van fer que aquella felicitat comencés a desviar-se cap a una angoixa creixent.

Va saltar. Es va posar a córrer en direcció oposada a l'arbre, com buscant la fi del somni, però el prat semblava no acabar mai, passat un turó en venia un altre, i arbres semblants al que havia deixat enrere apareixien en algunes valls. Es va aturar dalt d'un promontori, no estava cansat, i això el posava encara més nerviós, perquè confirmava que encara era en el somni. Es va adonar que no en podia sortir. Semblava com si hagués quedat tancat per romandre en el somni eternament, i no sabia on buscar la sortida de quelcom tan estrany. Estava desesperat. Res no havia canviat des de l'inici del somni, el sol seguia en la mateixa posició, la brisa calenta bufava amb la mateixa suavitat, i el prat seguia sent igual de verd. Es va donar un cop al cap per veure si així despertava, però li va fer mal i va decidir no tornar-ho a fer.

Definitivament el somni no tenia sortida, va jeure vençut al costat de l'arbre més proper per pensar què podria fer, i li va venir son. Les parpelles li pesaven cada cop més i va quedar adormit en pocs minuts.

Va aixecar-se del llit i va posar-se les sabatilles per anar a esmorzar, es va mirar, per fi s'havia despertat. Va esmorzar ràpid i agafà la motxilla per anar a l'escola altre cop. Quin malson! Per sort ja s'havia acabat i tot tornava a la normalitat. De camí a l'escola intentava deixar de pensar en el somni i centrar-se en el dia que li tocava viure. Ja prop d'arribar a l'escola un cotxe que anava en excés de velocitat se li tirà al damunt. Es va endur un bon ensurt, i va despertar-se de cop sota l'ombra de l'arbre mil·lenari, amb el cor bategant-li a cent per hora, però més es va espantar quan va veure aquells verds turons davant seu altre cop.